

De Drie Gezusters van de Modderige Bol door Peter Bouchier

Illustratie: Bob Bouchier

Bijna iedereen in Friesland kent het verhaal van het Spook van de Lange Sloot, in het Fries de Langesleattemer Man, die het water van die naam bij Eernewoude onveilig maakt. Maar weinig stervelingen kennen het minstens zo spookachtige verhaal van de Drie Gezusters van de Modderige Bol.

De Modderige Bol is een idyllisch plekje bij Goëngahuizen in de buurt van Grou. Als kind kwam ik er vaak toen wij met onze schouw op vakantie gingen naar een huisje op een boerenerf, waar je alleen met de boot kon komen. Het is een baai met een enorm waterlelieveld, wat een sprookjesachtig gezicht is als de maan erboven staat te schijnen en de zwoele nacht zindert van bloemengeur. Op een van die prachtige nachten werd ik gewekt door een vreemd geluid. Zo klein als ik was sloop ik in mijn pyjama naar buiten. De volle maan stond boven het riet, zodat ik goed kon zien waar ik liep. Zonder te weten waarom, stapte ik in een roeiboot, een boerenschouwtje van dat prachtige, typisch Grouster model, en voer op het geluid af dat de windstille nacht helemaal leek te vullen. Bij de Modderige Bol aangekomen, ontvouwde zich voor mijn verbaasde kinderoogen een schouwspel dat ik nooit zal vergeten. Boven het eindeloze waterlelieveld hing een nevelbank, waarin drie schimmen rondansten. Ik had nog weinig ervaring met vrouwelijk schoon maar kon wel zien dat het hele mooie meisjes waren. Ze hypnotiseerden me met een wondermooi, driestemmig gezang. Het leek wel engelenzang. Ik kon de tekst niet verstaan - ik kom oorspronkelijk niet uit Friesland - maar af en toe klonk er iets in door dat leek op 'Sytske... Wytske... Lytske...' Opeens stopten ze abrupt met dansen. Het gezang verstomde en de schimmen doken geluidloos onder in de maanreflectie op het water. Waren ze van mij geschrokken? Ik keek om me heen - en zag een andere roeiboot naderen. "Wat dosto hjir?" riep een boze basstem die na het ijle gekwinkeleer op een donderslag leek. Ik durfde van angst en schaamte geen woord uit te brengen, maar toen de boer mij herkende nam hij me op sleeptouw en bracht me terug naar het huisje waar

iedereen nog in diepe rust was. Ik kroop ongemerkt terug in mijn slaapzak en heb niemand ooit iets van mijn nachtelijke uitstapje verteld...

De volgende dag was mijn verjaardag. Ik had nauwelijks geslapen, bang als ik was dat me nog een verschrikkelijke straf te wachten stond. Ik was blij met mijn cadeautjes en blies alle kaarsjes in één keer uit, maar mijn belevenissen bleven in mijn hoofd rondspoken. 's Middags mocht ik met de boer mee vissen in de roeiboot. O jee, nu krijgen we het, dacht ik bibberend terwijl ik een zwemvest omkreeg. Hij had nog niets laten merken en leek het hele voorval vergeten te zijn. Of deed hij alsof? Bij de Modderige Bol gingen we voor anker. Hij wees naar het waterlelieveld, en vertelde me dit verhaal.

"Zie je dat molentje? Daar woonde eens een molenaar die ook beurtschipper was. Zijn schip heette de *Drie Gezusters*, naar zijn drie dochters Wytske, Sytske en Lytske. Ze waren alle drie beeldschoon, en de molenaar/schipper had niet te klagen over klandizie. Maar andere beurtschippers waren jaloers, zowel op de zakelijke voorspoed als op die mooie meiden. Daarom besloten ze hem op een nacht bij volle maan te overvallen. Zijn ijselijke kreten gierden door de uitgestrekte rietvelden, maar niemand durfde te hulp te schieten uit angst te verdwalen en zelf aan de rovers ten prooi te vallen. Hij werd nooit meer gezien. Maar zijn dochters hadden al gauw door wie erachter zaten. Ze zonnen op wraak en joegen tijdens de volgende volle maannacht met het schip van hun vader alle andere beurtschepen naar de kelder. De boeg van de *Drie Gezusters* raakte daarbij zwaar beschadigd en tenslotte zonk het. Sindsdien zijn ook Wytske, Sytske en Lytske spoorloos. Maar vakantiegangers die bij volle maan bij de Modderige Bol overnachten, zien hen vaak als nimfen dansen boven het waterlelieveld dat is ontstaan op de plaats waar de *Drie Gezusters* is gezonken. Af en toe, als het bijna volle maan is, ligt er in het waterrijke polderland rond Goëngahuizen opeens een oude platbodem afgemeerd. Niemand weet wie de eigenaar is of waar het schip vandaan komt, maar er wordt gefluisterd dat het de *Drie Gezusters* is. Het heeft een boeg die duidelijk niet origineel is, wat wijst op een eigenhandige reparatie. De nieuwe naam *Spes Salutis* wordt weleens vertaald als *Vaarwel Hoop...*"

Toen hij was uitverteld schoot me te binnen dat ik de *Spes Salutis* had zien liggen toen we op onze vakantiebestemming aankwamen. Mijn broer had er meteen een prachtige tekening van gemaakt. De maan scheen die avond tijdens de barbecue met vers gevangen paling uit de Modderige Bol, en het was net of in het lispelen van het riet een driestemmig lied klonk dat ik nog steeds niet verstond maar waarin ik wel drie namen herkende: Wytske... Sytske... Lytske...